

Sygnatura akt VI Ka 597/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **25 sierpnia 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Agata Gawron-Sambura

Sędziowie SSO Marcin Mierz

SSO Marcin Schoenborn (spr.)

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Jolanty Mandziej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2015 r.

sprawy **M. S.** ur. (...) w K.

syna J. i A.

oskarżonego z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 270§1 kk przy zast. art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk, art. 270§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 24 lutego 2015 r. sygnatura akt IX K 566/14

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 597/15

UZASADNIENIE

M. S. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 4 sierpnia 2013 roku w G., przy ul. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci uniknięcia zapłacenia mandatu karnego serii (...), opiekującego na kwotę 100,00 złotych, wprowadził w błąd funkcjonariusza Oddziału Prewencji Policji Komendy Wojewódzkiej Policji w K. st.sierż. Ł. B., co do własnej tożsamości, poprzez podanie danych osobowych Ł. Z., oraz podrobił podpis Ł. Z., poprzez podpisanie się nazwiskiem (...) na mandacie karnym serii (...), wystawionym przez funkcjonariusza Oddziału Prewencji Policji Komendy Wojewódzkiej Policji w K. st.sierż. Ł. B., w celu użycia tego dokumentu jako autentycznego, czym usiłował doprowadzić Ł. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 100,00 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na wszczęcie procedury odwoławczej przez Ł. Z., przy czym zarzuconego mu czynu dokonał w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 29 lipca 2005 roku do 29 lipca 2005 roku, i w okresie od 14 kwietnia 2008 roku do 17 października 2008 roku, oraz w okresie od 16 listopada 2010 roku do 10 stycznia 2011 roku kary 8 miesięcy

pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 28 marca 2006 roku, o sygn. VII K 1036/05, za czyn z art. 278 § 1 kk, tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w związku z art. 64 § 1 kk,

II. w dniu 25 sierpnia 2013 roku w G., przy ul. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci uniknięcia zapłacenia mandatu karnego serii (...) opiewającego na kwotę 50,00 złotych, wprowadził w błąd funkcjonariusza Komisariatu (...) Policji w G., co do własnej tożsamości, poprzez podanie danych osobowych Ł. Z., oraz podrobił podpis Ł. Z., poprzez podpisanie się nazwiskiem (...) na mandacie karnym serii (...), wystawionym przez funkcjonariusza Komisariatu (...) Policji w G., w celu użycia tego dokumentu jako autentycznego, czym usiłował doprowadzić Ł. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 50,00 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na wszczęcie procedury odwoławczej przez Ł. Z., przy czym zarzucanego mu czynu dokonał w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 29 lipca 2005 roku do 29 lipca 2005 roku, i w okresie od 14 kwietnia 2008 roku do 17 października 2008 roku, oraz w okresie od 16 listopada 2010 roku do 10 stycznia 2011 roku kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 28 marca 2006 roku, o sygn. VII K 1036/05, za czyn z art. 278 § 1 kk, tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w związku z art. 64 § 1 kk,

III. w dniu 13 września 2013 roku w G., podrobił podpis Ł. Z., poprzez podpisanie się nazwiskiem (...) na pouczeniu osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia i na protokole przesłuchania osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia, sporządzonym przez funkcjonariusza Komisariatu (...) Policji w G. asp.sztab. D. D., w celu użycia tych dokumentów jako autentycznych, tj. o czyn z art. 270 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 24 lutego 2015 r. sygn. akt IX K 566/14 orzekł, że:

1. oskarżonego M. S. w miejsce czynów mu zarzucanych, a opisanych wyżej w punktach I oraz II uznaje za winnego tego, że:

- w dniu 4 sierpnia 2013 roku w G. działając w zamiarze popełnienia oszustwa swoim zachowaniem bezpośrednio zmierzał do jego popełnienia w ten sposób, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegającej na uniknięcia zapłacenia mandatu karnego serii (...) opiewającego na kwotę 100 złotych wprowadził w błąd funkcjonariusza Oddziału Prewencji Policji Komendy Wojewódzkiej Policji w K. st. sierż. Ł. B., co do własnej tożsamości poprzez podanie się za swojego kuzyna Ł. Z. i w ten sposób usiłował doprowadzić Ł. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem polegającego na zapłaceniu mandatu w kwocie 100 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na wszczęcie procedury odwoławczej przez tę osobę, jednocześnie poprzez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza policji st. sierż. Ł. B. co do swojej tożsamości wyłudził poświadczenie nieprawdy przez tę osobę poprzez wystawienie mandatu karnego serii (...) na nazwisko Ł. Z. oraz w celu użycia za autentyczny podrobił ten dokument poprzez podpisanie się za Ł. Z. nazwiskiem (...), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w dniu 29 lipca 2005 roku oraz w okresie od 14 kwietnia 2008 roku do 17 października 2008 roku oraz od 16 listopada 2010 roku do 10 stycznia 2011 roku kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 28 marca 2006 roku w sprawie o sygnaturze akt VII K 1026/05 za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 kk, to jest popełnienia występku z art. 13 § 1 kk w związku z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 272 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk i w związku z art. 64 § 1 kk, to jest popełnienia występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 296 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 272 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk i w związku z art. 64 § 1 kk,
- w dniu 25 sierpnia 2013 roku w G. działając w zamiarze popełnienia oszustwa swoim zachowaniem bezpośrednio zmierzał do jego popełnienia w ten sposób, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegającej na uniknięcia zapłacenia mandatu karnego serii (...) opiewającego na kwotę 50 złotych wprowadził w błąd funkcjonariusza Komisariatu (...) Policji w G. R. D., co do własnej tożsamości poprzez podanie się za swojego kuzyna Ł. Z. i w ten sposób usiłował doprowadzić Ł. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem polegającego na zapłaceniu mandatu w kwocie 50 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na wszczęcie procedury odwoławczej

przez tę osobę, jednocześnie poprzez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza policji R. D. co do swojej tożsamości wyłudził poświadczenie nieprawdy przez tę osobę poprzez wystawienie mandatu karnego serii (...) na nazwisko Ł. Z. oraz w celu użycia za autentyczny podrobił ten dokument poprzez podpisanie się za Ł. Z. nazwiskiem (...), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w dniu 29 lipca 2005 roku oraz w okresie od 14 kwietnia 2008 roku do 17 października 2008 roku oraz od 16 listopada 2010 roku do 10 stycznia 2011 roku kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze dnia 28 marca 2006 roku w sprawie o sygnaturze akt VII K 1026/05 za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 kk, to jest popełnienia występku z art. 13 § 1 kk w związku z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 272 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk i w związku z art. 64 § 1 kk, to jest popełnienia występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 296 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 272 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk i w związku z art. 64 § 1 kk,

i za to na mocy art. 14 § 1 kk w związku z art. 286 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk oraz przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk skazuje go na jedną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. oskarżonego M. S. w miejsce czynu mu zarzucanego, a opisanego wyżej w punkcie III uznaje za winnego tego, że w dniu 13 września 2013 roku w G. poprzez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza policji D. D. co do swojej tożsamości wyłudził poświadczenie nieprawdy przez tę osobę poprzez sporządzenie protokołu przesłuchania osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia na nazwisko Ł. Z. oraz w celu użycia za autentyczny podrobił dokumenty w postaci pouczenia osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia oraz protokołu przesłuchania osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia poprzez podpisanie się za Ł. Z. nazwiskiem (...), to jest występku z art. 272 kk i art. 270 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 70 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk skazuje go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. na mocy art. 91 § 2 kk w związku z art. 96 § 1 kk łączy wyżej orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i orzeka wobec niego karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. M. kwotę 516,60 zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu udzieloną oskarżonemu, w tym kwotę 96,60 zł tytułem podatku od towarów i usług;

5. na podstawie art. 624 § 1 pkp zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu uznając, że wydatki ponosi Skarb Państwa.

Osobistą apelację od tego wyroku wniesioną jeszcze w terminie określonym w art. 422 pkp złożył oskarżony. Zaskarżając orzeczenie zarówno w zakresie rozstrzygnięcia o winie, jak i karze, a więc w całości, zarzucił rozpoznanie sprawy pod jego nieobecność, przez co nie mógł złożyć wyjaśnień i w ten sposób pozbawiony został rzetelnej obrony, nadto w istocie błędne ustalenie, iż legitymowany przez Policję podawał cudze dane osobowe również dlatego, by uniknąć zapłaty mandatów, gdy tymczasem czynił tak jedynie z obawy przed zatrzymaniem i ewentualnym osadzeniem, a w końcu rażąco niewspółmierność wymierzonej mu kary. Można zatem wnioskować, że oskarżony wywodząc takiej treści środek odwoławczy domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje.

Rozpoznanie apelacji oskarżonego skutkowało uchyleciem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Powodem tego było jednak nie tyle przeprowadzenie rozprawy głównej w dniu 17 lutego 2015 r. pod nieobecność oskarżonego, co niesłuszne pozbawienie go w postępowaniu pierwszoinstancyjnym prawa do korzystania z pomocy obrońcy z urzędu, przez co nie może budzić wątpliwości, że zaskarżony wyrok zapadł z obrazą art. 6 pkp, która z zasady mogła mieć wpływ na jego treść.

Sąd Rejonowy miał pełne prawo przeprowadzić postępowanie bez udziału oskarżonego. Na wyznaczony na dzień 17 lutego 2015 r. termin rozprawy został on przecież wezwany osobiście. Wezwanie do stawiennictwa zostało mu bowiem doręczone do rąk własnych już w dniu 9 grudnia 2014 r. na adres jednostki penitencjarnej, w której był wówczas osadzony (k. 193). Jednocześnie na wskazanym terminie rozprawy nie stawił się bez usprawiedliwienia, pomimo że w dniu 10 lutego 2015 r. opuścił zakład karny (k. 192) i niewątpliwie w dacie rozprawy pozostawał na wolności, o czym musi również przekonywać to, że na rozprawę w innej sprawie prowadzonej w postępowaniu przyspieszonym, która odbyła się w Sądzie Rejonowym w Gliwicach w dniu 21 lutego 2015 r., został doprowadzony przez Policję po uprzednim zatrzymaniu w dniu 20 lutego 2015 r. (k. 227-229). W takim układzie procesowym przepis art. 377 § 3 kpk pozwalał sądowi przeprowadzić rozprawę w dniu 17 lutego 2015 r. bez udziału oskarżonego. Nie byłoby to jedynie możliwe, gdyby sąd uznał obecność oskarżonego za niezbędną, co ewidentnie nie miało miejsca, skoro na rozprawie w dniu 17 lutego 2015 r. wydał postanowienie o jej prowadzeniu mimo nieobecności oskarżonego z powołaniem się na wskazane wyżej przesłanki określone w art. 377 § 3 kpk, a następnie zgodnie z tą decyzją przeprowadził postępowanie bez udziału oskarżonego.

Nie można mieć również zastrzeżeń do Sądu Rejonowego, że procedując w trybie art. 377 § 3 kpk pod nieobecność oskarżonego poprzestał na odczytaniu jego wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego. Zezwalał mu na to przepis art. 377 § 4 kpk. Zgodnie z nim jeżeli oskarżony nie złożył jeszcze wyjaśnień przed sądem, można zastosować art. 396 § 2 kpk, a więc tryb przesłuchania w drodze pomocy prawnej lub uznać za wystarczające odczytanie jego poprzednio złożonych wyjaśnień. Wystarczającym było zaś ograniczyć się do odczytania wyjaśnień oskarżonego z postępowania przygotowawczego. Wówczas w większości potwierdził przecież ustalenia poczynione w śledztwie, a następnie przez Sąd Rejonowy. Przeczył jedynie tożsamie z argumentacją zawartą w środku odwoławczym, by podawanie podczas legitymowania cudzych danych osobowych miało na celu uniknięcie zapłaty mandatów karnych, które wywczas były wystawiane, a on je przyjmował, co miało wskazywać, iż nie działał wówczas w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci uniknięcia wydatku z własnego majątku, godził się zaś co najwyżej jedynie z tego rodzaju konsekwencją. Nie był to jednak powód, który w okolicznościach sprawy sprzeciwiał się poprzestaniu na odczytaniu poprzednio złożonych przez oskarżonego wyjaśnień, podlegających przecież jak każdy dowód ocenie. Tym bardziej nie był więc to powód, który nakazywałby uznanie obecności oskarżonego na rozprawie za niezbędną.

Nie sposób było natomiast zgodzić się z decyzją Sądu Rejonowego, który na rozprawie w dniu 17 lutego 2015 r. bezpośrednio po sprawdzeniu stawiennictwa postanowił cofnąć oskarżonemu wyznaczenie obrońcy w osobie adw. A. M., zastępowanego wówczas przez obecnego na rozprawie apl. adw. S. M., który po ogłoszeniu mu wspomnianego orzeczenia i pouczeniu o jego prawomocności opuścił salę rozpraw.

Zauważenia wymaga, iż podstawą faktyczną cofnięcia oskarżonemu wyznaczenia obrońcy z urzędu było to, że przed terminem rozprawy przez siedem dni przebywał on na wolności i mógł zgromadzić środki na ustanowienie obrońcy z wyboru, czego sąd nie mógł wykluczyć, gdy ten nie stawiał się na rozprawę i nie złożył oświadczenia o aktualnej sytuacji materialnej. Wynika to najzupełniej jasno z uzasadnienia przywołanego postanowienia. Wspomnieć też trzeba, że oskarżonemu na jego wniosek z dnia 2 lutego 2015 r., w którym wskazał, że odbywa karę pozbawienia wolności i nie ma możliwości sam zapewnić sobie obrońcy na własny koszt (k. 188), obrońca z urzędu w osobie adw. A. M. wyznaczony został na podstawie art. 78 § 1 kpk w dniu 10 lutego 2015 r. ze wskazaniem, iż wnioskodawca wystarczająco wykazał, iż nie jest w stanie ponieść kosztów obrony z wyboru bez uszczerbku dla utrzymania siebie i rodziny (k. 190). Decyzja ta zapadła w czasie, w którym z danych osobopoznawczych pozyskanych w śledztwie niespełna rok wcześniej wynikało, że oskarżony jest kawalerem, ma zasądzone na dziecko alimenty w kwocie 400 złotych, jako osoba pozbawiona wolności nigdzie nie pracuje, nie osiąga dochodu, a wcześniej pomimo posiadanego zawodu monter mechaniczny utrzymywał się jedynie z prac dorywczych, które pozwalały mu zarobić ok. 500 złotych, nie posiada jednak majątku, w tym ruchomego większej wartości (k. 94, 100). Ponadto w postępowaniu przygotowawczym ujawnione zostały okoliczności wskazujące, że oskarżony jako osoba w istocie bezdomna może prowadzić włóczęgowski tryb życia i utrzymywać się z drobnych kradzieży (k. 99, 102-103). Potwierdzałyby to już na etapie sądowym kolejno wprowadzane do wykonania kary aresztu, z powodu których oskarżony był nieprzerwanie pozbawiony wolności w okresie od 7 listopada 2014 r. do 10 lutego 2015 r., a bezpośrednio wcześniej od 11 sierpnia 2014 r. do 8 września 2014 r. (k. 183, 191).

Tymczasem zgodnie z art. 78 § 2 kpk Sąd może cofnąć wyznaczenie obrońcy, jeżeli okaże się, że nie istnieją okoliczności, na podstawie których go wyznaczono. Niczego takiego Sąd Rejonowy zaś nie stwierdził wydając na rozprawie w dniu 17 lutego 2015 r. postanowienie o cofnięciu oskarżonemu wyznaczenia obrońcy z urzędu. Wskazał w nim przecież, iż nie wie tak naprawdę, jaka jest aktualna sytuacja oskarżonego poza tym, że odzyskał wolność. Nie miał pewności, że podjął on pracę, a także, że został już za nią wynagrodzony i w jakiej kwocie, co w ogóle wydaje się wręcz niemożliwe, jeśli uwzględni, że oskarżony na wolności przebywał dopiero od tygodnia. Jednocześnie powinien wiedzieć na podstawie wcześniej pozyskanych danych, które zdaje się, że zostały też uwzględnione, gdy oskarżonemu był wyznaczany obrońca z urzędu, że nie posiada on majątku, w domyśle oszczędności, które pozwoliłyby mu na ustanowienie obrońcy z wyboru. Co prawda decyzję o cofnięciu wyznaczenia obrońcy Sąd Rejonowy oparł o art. 78 § 1 kpk a contrario, nie mniej nie może budzić najmniejszych wątpliwości, iż przepis ten stanowić może jedynie podstawę prawną rozstrzygnięcia uwzględniającego wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu, bądź też o odmowie jego uwzględnienia. Skoro takowy wniosek złożony przez oskarżonego uprzednio został uwzględniony, cofnięcie wyznaczenia obrońcy z urzędu mogło nastąpić jedynie na podstawie art. 78 § 2 kpk, o ile zaistniałyby wskazane w tym przepisie okoliczności. Gdy takowych z przyczyn wyżej naprowadzonych nie sposób było stwierdzić, co również tak naprawdę dostrzegł Sąd Rejonowy, jest oczywistym, iż decyzja pozbawiająca oskarżonego prawa do korzystania z pomocy obrońcy z urzędu, niezależnie od tego, że nawet nie zdążył być on poinformowany o pozytywnym rozpoznaniu jego wniosku z dnia 2 lutego 2015 r. (k. 224), zapadła z obrazą prawa procesowego bez faktycznej podstawy, a zatem niesłusznie. Oznacza to, że rozprawa w dniu 17 lutego 2015 r. powinna zostać przeprowadzona z udziałem obrońcy z urzędu, o którego najzupełniej skutecznie postarał się oskarżony. Pozbawienie oskarżonego prawa do korzystania z pomocy obrońcy z urzędu w sytuacji wskazanej w art. 78 § 1 kk stanowiło zaś nie tylko obrazę tego przepisu, ale również art. 6 kpk, przez co naruszone zostały standardy rzetelnego procesu (por. wyrok SN z 29 stycznia 2002 r., II KKN 286/99, LEX nr 55368). Jest zaś oczywistym, że pozbawienie oskarżonego uzasadnionego prawa do korzystania z pomocy obrońcy z zasady ma wpływ na treść wyroku (por. wyrok SN z 3 kwietnia 2003 r., III KKN 145/01, LEX nr 78404).

Już tylko z podanych względów zaskarżony wyrok ostać się nie mógł. Gdy zaś bez potrzeby odniesienia się do pozostałych zarzutów podniesionych w środku odwoławczym stwierdzić należało brak jakichkolwiek podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku polegającej na uniewinnieniu oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, skoro za jego skazaniem, niezależnie od tego, jakiej by miało ono być treści, przemawiały już tylko przecież dobitnie wyjaśnienia M. S., Sądowi Okręgowemu nie pozostało nic innego, jak w następstwie uwzględnienia dostrzeżonego uchybienia omówionego powyżej, a bez potrzeby odnoszenia się do pozostałych zarzutów podniesionych w środku odwoławczym, uchylić zaskarżony wyrok i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gliwicach jako miejscowo i rzeczowo właściwemu. Konsekwencją tego jest zaś również to, że postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 2 kwietnia 2015 r., na mocy którego w trybie art. 420 § 1 kpk orzecznym został przepadek przedmiotów pochodzących bezpośrednio z popełnienia przestępstw przypisanych oskarżonemu uchylonym wyrokiem, stało się bezprzedmiotowym.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy obowiązany będzie przeprowadzić pełne postępowanie dowodowe, oczywiście z uwzględnieniem obowiązujących od 1 lipca 2015 r. przepisów Kodeksu postępowania karnego, na których stosowanie wskazują przepisy intertemporalne zawarte w ustawie z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r. poz. 1247 z późn. zm.), co będzie oznaczało, że wciąż aktualny wniosek oskarżonego o wyznaczenie obrońcy z urzędu w postępowaniu sądowym będzie musiał być rozpoznany na podstawie art. 80a § 1 kpk. Koniecznym jest więc wyznaczenie oskarżonemu obrońcy z urzędu, którego udział w rozprawie głównej będzie obowiązkowy, przy czym rozsądnym byłoby ponownie skorzystać z zaangażowania w sprawę tego obrońcy, który został już oskarżonemu uprzednio wyznaczony.

Nie przesądzając więc w niczym ostatecznego rozstrzygnięcia, które winno dotyczyć również dowodów rzeczowych, Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej swego wyroku.